

Kedves Kristóf Róbert!

A bipoláris csoporton a sorstársi közösségben könnyebben megnyílnak az emberek.

Életvezetési nehézségekről, gyógyszer mellékhatásokról beszélünk, ezeket őszintén osztjuk meg egymással.

Hasonló problémákkal küzdő sortársaink tanácsokat adnak egymásnak, a sorsközösséget látom a csoport megtartó erejének.

Ebben az évben többen csatlakoztak hozzánk akik a bipoláris tünetek mellett addikció- alkohol es szerhasználat is küzdenek amely halmozott nehézséget jelent a felépülésben.

Csoportunkon a levelezőlistán a létszám 60 feletti, gyakran érkeznek tünetekkel a csoporttagok melyet tolerálunk azonban időnként nehéz őrizni a kereteket, de ezzel is megküzdünk.

Új tagok érkeztek akik tartósan más országban éltek életvitelszerűen, felmerült csoporttagoknál hogy kíváncsian várták azt hogy más –más országokban milyen a kórházi ellátás a környezet hozzáállása a helyzethez.

Szinte minden csoporton elhangzik rendőr-mentős kombó story , és elhangzik h a „gyógyszerek hatására szürke verebek lettünk”- a tagok egyrésze vágyik az újszerű feldobott(nem ritkán pszichózisba futó érzésbe) ez vitatott hogy milyen áron meddig lehet elmenni.

Előfordult hogy valaki hétvégén nehéz helyzetbe került emailben jelezte, es a közösségi ellátásnak hála másnap fogadni tudták mégha eddig ,máshol is kezelték, elfogadta a kezelést együttműködő volt,sikerült beutalni azonnali ellátásba került. Mára ő is az alapítványhoz jár terápiába amit eddigi felépüléséből hiányolt.

Nagy örömmel nézek a következő csoportok elébe.

Budapest, 2019. 12. 20.